

1. Ka-puk, e-mel-ked-je - tek! Ki - ál - tó szó hal - lik,
Ím, jó fe - je-del-me - tek, Az i - dő haj - nal - lik:
Har-mat - tal ra-kott fe - je, Vé - le sok ál - dá - sa,
Bé - tölt tel - jes i - de - je, Hogy minden test lás - sa.

2. Ímhol jó a Vőlegény, / Lelkem, menj elébe,
Keresd nyugtod mint szegény / Gazdag kebelébe'.
Kedves vendéget várok, / Szívem ajtajárul
Hulljanak a závárok, / Mert már közel járul.
3. Már az ég harmatozzon, / A föld igazságot,
Mint bő gyümölcsöt, hozzon: / Indíts vigasságot,
Ó, kegyes Immánuel, / Mert várlak valóba';
Ó, te, kisdéd Sámuel, / Jöjj el már Silóba!
4. Az utat egyengessed, / Szívemben a mérget
S örömgökört éged, / Lelkemről a kérget,
A keménységet vedd ki, / Hogy meglágyulhassak,
A gatz s gerendát szedd ki / Szememből, hogy lássak.